ASIGURAREA „FRANCO-ROMÂNĂ"

Bucureşti, Griviţei 23

acordă ABONAŢILOR „UNIVERSULUI"
PREMII DIN OFICIU

în numerar şi lozuri ale Loteriei Statului. **Cadouri** în obiecte. **Despăgubiri** moştenitorilor, oricare ar fi vârsta abonatului. **Trageri generale lunare şi speciale. O mare tragere festivă** pentru aniversarea a 10 ani dela înfiinţarea secţiunii **„UNIVERSUL"** a Societăţii. Asigurări pe o durată de plată foarte scurtă, şi chiar cu primă unică, şi cu plata în efecte la cursul nominal.

Se poate cere trecerea ratelor plătite de la o asigurare veche — chiar dacă nu e la curent — la o asigurare nouă — făcută în condiţiunile sus arătate.

10 cupoane — dimpreună cu taxa de manipulaţie de lei 20 — dau drept cetitorilor asiguraţi la 1 bon de participare la TRAGEREA FESTIVA a cărei dată se va anunţa la timp.

CEREŢI LAMURIRI ŞI PROSPECTE.

SOCIALE-MUNCITOREŞTI

ŞEDINŢA BRESLEI METALURGIŞTILOR

ŞI ELECTRICIENILOR PATRONI

Vineri seară s'a ţinut la sediul breslei metalurgiştilor şi electricienilor patroni, şedinţa de comitet sub preşedinţia d-lui Petre Ştefănescu, care a arătat marea nedreptate istorică ce i s'a făcut ţării noastre rupându-i-se din corpul ei provincii româneşti pe cari noi meseriaşii le înfierăm cu cea mai mare energie.

Mai departe d-sa spune că şi de astădată meseriaşii au dat dovadă că sunt oameni de ordine şi au înţeles să se încadreze în noul organism politic al statului nostru „Partidul Naţiunii" condus de M. S. Regele (asistenţa ovaţionează) şi unde meseriaşii au fost aşezaţi pe aceeaşi treaptă cu toate categoriile sociale.

Pentru aceasta nu trebue să trecem cu vederea împrejurările grele prin care trece ţara azi, şi de aceea mai mult ca oricând breasla noastră trebue să fie conştientă de rolul pe care ea îl are la înarmarea ţării, pentru care trebue să lucrăm zi şi noapte în atelierele noastre neprecupeţit pentru desăvârşirea marei opere de înzestrare a oştirii.

In ceeace priveşte revendicările noastre profesionale vă pot spune că, în fruntea ministerului muncii a venit un bun cunoscător al problemelor meşteşugăreşti, d. Stan Ghiţescu care are un program bine chibzuit pentru promovarea şi ridicarea clasei de meseriaşi.

Nu pot încheia fără a face un apel la toţi breslaşii metalurgişti şi electricieni, de a veni în ajutorul fraţilor noştri meseriaşi refugiaţi din Basarabia şi Bucovina, contribuind fiecare cu puţin dar care cântăreşte mult.

CRONICA SPORTURILOR

FOOT-BALL

Au inceput pregătirile

pentru obţinerea permisiunii intrării lui Ferencvaros in ţară

D. Liviu Iuga, secretarul federal al F. R. F. A. s'a înapoiat în Capitală venind dela Subotica unde a asistat la jocul Rapid-Gradjansky. D-sa a dat imediat dispoziţiuni să se facă pregătirile pentru prima ediţie a finalei micului C. E. C. După cum am anunţat, întâlnirea Rapid-Ferencvaros se va disputa la 21 Iulie la Bucureşti. S'au început îndeplinirea formalităţilor pentru obţinerea aprobării intrării în ţară a echipei maghiare.

In legătură cu jocul dela Subotica, d. Iuga a declarat că ambele echipe au avut ocazia să câştige partida. Feroviarii au avut însă nenorocul să fie conduşi de un arbitru care a părtinit în mod revoltător pe jugoslavi.

Gloria C. F. R. participă condiţionat în divizia B.

La F. R. F. A. a mai sosit un răspuns la întrebarea adresată grupărilor dacă participă în viitoarea divizie naţională B. De data aceasta răspunde Gloria C. F. R. care a confirmat participarea, însă condiţionat. Gălăţenii anunţă că vor juca numai în caz că şi celelalte echipe retrogradate din prima divizie, vor participa. In caz contrar, Gloria C.F.R. se va desfiinţa sau se va retrage în campionatul districtual.

A.C.F.R. a făcut achiziţii importante

Printre grupările care vor face parte probabil din viitoarea divizie naţională B. se numără şi A.C.F.R. (Braşov). In dorinţa de a se prezenta în campionat în cele mai bune condiţiuni, gruparea braşoveană a făcut numeroase achiziţii de jucători. Astfel, au fost legitimaţi: Geană (Metrom), Rădulescu, Spirea, Găitenaru şi Chicomban dela Astra şi Sandu (C. F. R. Simeria). In afară de aceştia vor mai fi achiziţionaţi Remus (Sp. Studenţesc) şi Sekey.

ATLETISM

Concursul de azi dela A. N. E. F.

Dinu Cristea va incerca recordul naţional la 20 km.

Federaţia română de atletism împreună cu liga de atletism Muntenia va organiza azi Duminică 14 cor., pe stadionul Anef o reuniune atletică cu caracter de pregătire în vederea marilor concursuri de mai târziu.

Această reuniune atletică înlocuieşte concursul finalei cupa „Nae Mărăscu" care a trebuit să fie amânat la data de 1 Septembrie din cauză că Clujul nu şi-a ţinut eliminatorile, săptămâna trecută.

Programul de mâine dela Stadionul Anef prevede următoarele probe:

Ora 8.30 cursa de 20.000 m.

Ora 9 aruncarea greutăţii seniori şi juniori.

Ora 9.15, săritura în lungime pentatlon juniori.

Ora 9.30, săritura în lungime fete.

Ora 9.45 săritura în lungime seniori şi juniori.

Ora 9.50, 100 m. seniori şi juniori.

Ora 10, 200 m. seniori şi pentatlon juniori.

Ora 10.15, aruncarea greutăţii fete.

Ora 10.30, aruncarea suliţei pentatlon juniori.

Ora 10.30, 500 m. plat juniori.

Ora 10.45, săritura lungime fete.

Ora 10.50, aruncarea discului seniori, juniori şi pantatlon.

Ora 11, 60 m. copii.

Ora 11.15, 4×1000 m. stafetă juniori.

Ora 11.15 aruncarea discului fete.

Ora 11.20, 500 m. copii.

Ora 11.30, 1.500 m. pentatlon juniori.

Comitetul organizator anunţă pe toţi oficialii F. R. A. aflători în Capitală că sunt rugaţi a veni la acest concurs.

Inscrierile se primesc pe teren.

Memento

Calendar

DUMINECA 14 IULIE

Ort. † Dumineca 4-a după Rusalii şi a Sfinţilor Părinţi. Sfântul Apostol Achila († 65).

Cat. † Dumineca 9-a după Rusalii. Sf. Bonaventura.

Prot. † Dumineca 8-a după Trinitate. Bonaventura.

Evreesc: 8 Tamuz 5700.

Mahomedan: 8 Gemadi-el-Ahir 1359.

*

Sărbătoarea naţională franceză. Dărâmarea Bastiliei (1789). La cimitirul central din Bucureşti se face pomenirea eroilor francezi morţi pe pământul României în luptele din 1917 şi 1918.

Răsăritul Soarelui 4.43.

Apusul Soarelui 19.57.

Radio

EMISIUNI IN LIMBA ROMANA ALE POSTURILOR STRAINE DE RADIO

— (Ora românească) —

18.45 : DUNĂREA (325.4m.)
18.45 : ZEESEN (31,38m.)
19.50 : TIRANA (49.30m.) afară de Duminică.
20.15 : ZEESEN (31,38m.)
20.15: ROMA (31,02m.-25.51m.)
20.15 : BARI I (283.3m.)
20.30 : DUNĂREA (325.4m.)
21.35 : BELGRAD (49,18m.)
22.15 : DUNĂREA (325.4m)
22.30 : LONDRA (261m.)
22.30 : DAVENTRY (30.96m.-49.59 m.-41,49 m.)
23 : ZEESEN (31.38m.)

DUMINICA, 14 IULIE

RADIO-EXPERIMENTAL
32,4 m. 9259 kHz. 2 kw.
RADIO-ROMÂNIA
1875 m. 160 kHz. 150 kw.
RADIO-BUCUREŞTI
364,5 m. 823 kHz. 12 kw.
RADIO ROMANESC PE UNDA SCURTA 32,4 m.

6.45: Radio-jurnal (I).
RADIO-ROMANIA ŞI RADIO-BUCUREŞTI

9.30: Ora religioasă: I. Clopotele. II. Slujba religioasă transmisă dela Sf. Patriarhie.

11.30: Ora armatei.

13: Ora: Jurnal cultural: Cota apelor Dunării şi a barei Sulina; Note culturale şi publicaţii; Ştiri artistice şi culturale; Spectacole; Radiofonice; Sport.

13.20: Orchestra Petrică Moţoi: Te-ai dus şi tu şi Era o zi ca totae celelalte; Dece sunt ochii înlăcrămaţi de Martini şi Vânt de seară de Manzatti; Baladă de Ciprian Porumbescu; Pe unde treci şi Să te iubesc pe tine de Alex. Leon; Mario, Mario şi La Iarmaroc.

14: Radio-jurnal (II).

14.30: Continuarea concertului orchestrei Petrică Moţoi: voce: Alex. Grozuţă: Titiana, de Filaret Barbu (voce: (Alex. Grozuţă); Salcâm bătrân, de Ciortea (voce: Alex. Grozuţă); Pribeag de Vereşan (voce: Alex. Grozuţă); Romanţă de Const. Dumitrescu (solo violoncel: Mihai Moţoi); La bădiţa'l meu la poartă (voce: Alex. Grozuţă); Bătrânii, de Octavian Goga (voce: Alex. Grozuţă); Rita fecioara şi Din ochii cari au plâns, de Fernic

15: Inştiinţări.

RADIO-ROMANIA

19,50: Radio-jurnal în limba maghiară.

RADIO-ROMANIA ŞI RADIO-BUCUREŞTI

20: Ora; Conferinţă.

20.15: D-na Emilia Guţianu (voce) ,acomp. de orchestra Radio, dirij. de Alfred Alessandrescu: Arie din „Nunta lui Figaro" de Mozart (voce); Eri mi-a adus trandafiri, de Joseph Marx (voce); Cine a născocit acest cântec, de G. Mahler (voce); Grădina feerică, de M. Ravel (orchestra Radio); Cântec trist, de Henri Duparc (voce); Aria clopoţeilor din „Lakmé" de Delibes (voce).

20.40: Radio-jurnal (III).

21: Concert simfonic, orchestra Radio, dirij. de Alfred Alessandrescu: Iberia de Claude Debussy; Eglogă de Henri Rabaud; Două fragmente din „Romeo şi Julieta" de Berlioz: a) Tristeţea lui Romeo, scenă de dragoste; b) Serbare la Capuletti.

22: Jurnalul pentru străinătate în limbile: franceză, germană, engleză şi italiană.

22.40—23.30: Muzică românească (discuri): Trandafir de pe răzoare, de Sabin Drăgoi (voce: Emilia Guţianu); Foaie verde pup de crin, de Brediceanu (voce: Aurel Alexandrescu); Cântec de leagăn de Brăiloiu (voce: Valentina Creţoiu-Tasian); Jos pe Mureş şi Foaie verde didiţel de Kiriac (voce: Folescu; Steluţa, de Florescu (voce: Aurel Alexandrescu); Cucuruz cu iedera, de I. Vidu (corul stolului şcoalei normale de băeţi din Timişoara); Groza, baladă de Dima (voce: Şerban Tassian); Cucule pasăre grasă, de Chirescu (corul soc. „Carmen"); Bate murgu din picior, de Brăiloiu (voce: Arnoldo Georgewsky); Frunză verde iarbă neagră, de Baciu (corul soc. „Carmen"); Duce-m'aş şi tot m'aş duce, de Monţia (voce: Alex Grozuţă).

Pentru studenţii basarabeni

Anunţăm pe această cale toţi studenţii basarabeni refugiaţi că s'a format în mod definitiv, cu aprobarea forurilor superioare, un comitet al studenţilor basarabeni, compus din:

Preşedinte Vetrici Grigore, student în medicină;

Secretar general Chiriacov Alexe, student în drept;

Membri: Barcă Liviu, Păntea Mircea, Popescu Victor, Struc Ion.

Tot odată anunţăm pe această cale colegilor noştri că acest comitet este singurul în măsură de a da orice ajutor şi orice lămurire.

Biroul funcţionează zilnic între orele 11—13 şi 18—20.

A murit Nestorul editorilor italieni

Publicist, arheolog, poliglot de rasă

E vorba de celebrul editor şi om de ştiinţă Leo S. Olschki, din Florenţa, care a încetat din viaţă zilele trecute în urma unei scurte suferinţi. A murit la Geneva, unde activa în vremea din urmă. Cu el se stinge cea din urmă dintre personalităţile mari care au îmbrăţişat cariera de librar-anticar-editor într'un chip într'adevăr umanist, stăpân pe o experienţă într'adevăr mare în profesiunea sa

In 1886, la Verona, a înfiinţat faimoasa librărie ce-i poartă numele. A fost un fanatic al cărţilor vechi şi a făcut studii strălucite de filologie şi istorie, cunoscând adâncurile bibliografiei. In 1890 s'a dus la Veneţia, unde a deschis cea dintâi librărie mare de cărţi vechi; apoi s'a aşezat la Florenţa, unde a întemeiat vestita librărie, foarte renumită printre bibliotecile şi bibliofilii din lumea întreagă.

Neastâmpărul mare l-a îndemnat pe acest om extraordinar ca, în 1905, să deschidă o sucursală la Roma, în vreme ce, cu 25 de ani în urmă, înfiinţase la Geneva celebra librărie existentă şi azi.

Istoricul cărţii cu ilustraţii din vechime, ca şi al primelor tipărituri, precum şi dorul de a sprijini studiile umaniste şi linguistice, l-au îndemnat să editeze nenumărate cărţi — astăzi celebre şi căutate de amatori. Acum 42 de ani, a înfiinţat *„Bibliofilia"*, revistă lunară, care a apărut neîntrerupt sub conducerea sa. Una din frumoasele-i îndeletniciri a fost şi cercetarea vieţii şi operei lui Dante, căreia i-a consacrat numeroase publicaţii, dintre care monumentală e, desigur, editarea operelor geniului poet, cum şi *Giornale Dantesco*, care apare de 40 de ani.

Sub conducerea ştiinţifică a celebrului romanist Giulio Bertoni, a fondat, la Geneva, *Archivum Romanicum*, ce apare de 25 de ani, revistă în care au apărut foarte multe cercetări despre literatura romană. Interesant e şi faptul că unul din izvoarele cele mai vestite în amănunte asupra istoriei Italiei, *Archivio Storico italiano*, care s'apropie de centenarul ei, a fost dat în editura Olschki, încă de acum 15 ani, iar în 1906 a publicat un alt studiu italian: *Inventari dei Manuscritti delle Biblioteche d'Italia*, care numără 71 de volume acum.

Neuitatul Olschki s'a ocupat şi de artele frumoase căci lui se datoreşte marea *Revista d'Arte* şi o bogată colecţie de reproduceri după vechile colecţii de tablouri. Vin la rând: *Milione*, de Marco Polo şi prima ediţie critică italiană a lui *Chanson de Roland*. Acest om superior, consacrat editurii de cărţi ajunse incunabule, vorbea la perfecţie zece limbi şi făcea corespondenţă în limba latină.

Panegiristul marelui editor italian afirmă, pe bună dreptate, în *Journal de Genève* că Olschki, care a trăit într'o epocă turbure ca şi Renaşterea şi a cărui viaţă, îmbătrânită în fapte bune, nu s'a mai putut împotrivi împrejurărilor grele de azi, ar fi putut spune totuşi, privind în urma lui: *„Am muncit şi sunt mândru de opera mea; ea va rămâne, orice s'a întâmpla"*.

Aşa a spus chiar şi Horatius, ca şi exilatul dela Tomis, despre opera lor; *ab antiquis* şi într'adevăr că va trăi de-apururea opera marilor cântăreţi latini: *„Exegi monumentum aere perennius..."*.

BERLINUL ŞI MODIFICAREA CONSTITUŢIEI FRANCEZE

(Urmare din pag. I-a)

dului în care trebue să fie apreciată aci sinceritatea modificării constituţiei franceze, iar anumite cercuri totdeauna inspirate precizează, de sigur spre a lămuri această chestiune, că ar fi o speranţă desartă din partea Franţei dacă aceasta ar crede că şi-ar putea atrage bunăvoinţa învingătorului prin adoptarea unei constituţii autoritare.

E drept că se declară în acelaş timp că cercurile autorizate germane nu-şi asumă competenţa de a se pronunţa într'o asemenea chestiune franceză de ordine pur internă.

Se arată pe de altă parte că aceste cercuri îşi exprimă juste nemulţumiri că nu se poate spune că există siguranţă că Franţa nu se mai gândeşte să-şi îndrepte vechile ei forţe de atac împotriva Germaniei. In această privinţă e citat un pasaj dintr'un discurs al generalului Weygand, în care acesta adresându-se unei divizii franceze, a spus între altele că rolul acesteia nu este încă epuizat.

Trebue deasemeni expusă, ca fiind caracteristică pentru actuala atitudine a Germaniei faţă de Franţa şi spre a arăta ce este dispus Reichul să pretindă acesteia din urmă, părerea că Germania nu este animată de niciun spirit de revanşă, sau de hegemonie, dar că n'a renunţat să lichideze socotelile provenind de pe urma războiului, şi că acestea vor fi complet lichidate, pentru ca Reichul să aibă siguranţa că Franţa nu va mai putea întreprinde vreun atac împotriva lui.

STRÂNSUL RECOLTEI

(Urmare din pag. 1-a)

Noi n'am făcut acum ceeace ne-a reuşit atât de bine atunci. Organizarea mobilizării agricole a fost numai formală. Munca nu a fost obligată şi nu erau sancţiuni. Nici un muncitor n'a fost îndemnat să lucreze mai mult decât munca pământului său şi mici o distribuţie obligatorie a muncii nu s'a aplicat. Aceasta pentrucă nu am avut curajul să luăm la timp măsurile legale care să dea autoritate conducătorilor.

Abia acum, în preajma secerii, noul guvern ia măsurile cerute de împrejurări. Munca obligatorie este decretată, dar aplicarea ei, care trebue făcută imediat, putea-va oare să fie tot atât de utilă acum?

Armata iarăşi trebue să dea sprijinul acestei acţiuni naţionale, fie dând braţe şi vite agricultorilor din regiunea unde trupele sunt cantonate, fie demobilizând oameni şi vite pentru restul ţării.

Până azi agricultorii nu au avut sprijinul oficialităţii. Mai mult încă, prin unele măsuri luate, activitatea agricolă a fost stânjenită. Serviciul premilitar, bunăoară, excelent în timp normal, devine acum o piedică... Unii din muncitori, cari au înţeles greutatea vremii ,consimt să lucreze, cu plată bineînţeles, sărbătorile şi Duminicile dimineaţa. Dar ei sunt chemaţi atunci pentru exerciţii şi munca lor benevolă nu poate folosi agriculturii. Pe de altă parte, premilitarii nu sunt toţi întrebuinţaţi la munca câmpului. Ei fac pe lângă instrucţie şi diferite corvezi uşoare, dar munca agricolă li se pare prea grea. De aceea o părăsesc iute.

Mai este o problemă. Rechiziţiile. Se iau încă cai din puţinii cât au mai rămas, se iau şi boi. Dacă rechiziţiile nu se opresc şi dacă o parte din cai nu se restitue, strânsul recoltei nu se poate face.

CONST. GAROFLID.

IA SEAMA CE VORBEŞTI ŞI UNDE VORBEŞTI CA NU ŞTII CINE ASCULTA.

DUPĂ FURTUNĂ

(Urmare din pag. I-a)

Inmărmurit stă neamul românesc pe urma suflării vijelioase care i-a desprins din tulpină două din cele mai frumoase ramuri. Imprejurările sunt de aşa fel încât nu putem măcar da drum liber durerii noastre. Poate, e mai bine. Bocetele, văicărelile, încriminările, mai mult desonorează decât consolează. Durerile mari sunt mute. Tăcerea are o măreţie care întrece fanfarele răsunătoare. Datoria ceasului tragic pe care-l trăim este deci să ne închidem durerea în maestatea tăcerii, să ne crispăm sufletele, să aşteptăm şi să sperăm.

Două provincii au fost scoase din geografia României. Dunga roşie a hotarului va fi trasă mai încoace. Dar ele rămân o realitate geografică, etnică, istorică şi sufletească. Programele şcolare nu vor putea şterge teritoriile perdute, oamenii ce le locuesc, viaţa ce curge acolo, gândirea şi simţirea lor. Este un material de cunoştinţe ce are dreptul să facă parte din orice program şcolar. El va continua şi pe viitor, ca şi în trecut, să umple paginile cărţilor noastre, să îmbogăţească inteligenţa şi să încălzească sufletul copiilor noştri.

Un popor este o individualitate antropologică, dar este mai presus de toate o unitate sufletească. Istoria a tras deseori hotare schimbătoare, care au mutilat ţările şi au despărţit pe fraţii de acelaş neam. Dar în ciuda constrângerilor de forţă, popoarele au continuat viaţa lor sufletească comună. Ce spectacol mai pilduitor poate să ofere istoria contimporană decât acela al poporului german, urmându-şi viaţa sufletească unitară, în toate tulpinile în care trăia despărţit? Şi, de cealaltă parte a baricadei, puterea Angliei o face coheziunea sufletească, mândria britanică, aceiaş inimă care bate într'un singur popor despărţit prin bariere oceanice de mii de chilometri. Istoria unirii popoarelor nu e altceva decât a năzuinţelor lor de adunare la un loc prin forţa de coheziune a componentelor de aceiaş esenţă. Piedecile artificiale pot întârzia procesul natural de agregare; ele nu reuşesc niciodată să-l împiedece definitiv. Ele pot pricinui desintegrări accidentale; natura îşi reia mai curând ori mai târziu drepturile.

Am pierdut teritoriile a două provincii. Neamul a rămas pe loc, între hotarele lui fireşti. Datoria noastră este să nu-l uităm. Ceeace natura a presărat cu dărnicie dealungul dealurilor şi apelor; ceea ce Voivozii au încrestat cu plugul şi cu spada; cetăţile pe care le-au înălţat de strajă dealungul Nistrului; ctitoriile voivodale semănate în ascunzişurile văilor şi în poenile pădurilor ca să ţină nestinsă candela credinţei creştine; licăririle palide de viaţă sufletească ce au străbătut prin negura opresiunei în creaţiunea populară şi în opera unor Stamati, Donici, Hasdeu, Russo, Mateevici, vor fi hrana sufletească a Românilor de pretutindeni. Ele se vor lipi de fiinţa noastră cu dragostea duioasă ce ne leagă de fiinţele şi lucrurile scumpe, care au fost carne din carnea noastră şi viaţă din viaţa noastră.

Să nu vorbim de cele dureroase, să nu acuzăm şi să nu ne tânguim. Dar nimeni nu ne poate răpi dreptul de a gândi mereu la cei pe cari i-am perdut, de a le zidi altar în sufletele noastre, de a întreţine cultul memoriei lor. Aceasta este datoria şcoalei. Ea trebue să ştie să-şi facă această datorie, cu discreţie, cu metodă şi cu folos. Comoara tainică a durerilor neamului nostru s'a îmbogăţit cu două pietre scumpe, albe şi strălucitoare ca lacrimile din care s'au închegat. Să le purtăm de grijă, căci ele trebue să ne dea răsplata datoriilor împlinite şi a nădejdilor viitoare.

CONSTANTIN KIRIŢESCU

DUPĂ INTREVEDERILE DELA MUENCHEN

(Urmare din pag. 1-a)

deci turburări din iniţiativa Puterilor Axei şi a prietenilor lor, după cum constată d. Virginio Gayda, în „Giornale d'Italia" de eri.

Politica de pace de astăzi a Axei faţă de Sudestul european apare deci, în momentul de faţă, ca o politică de oportunitate. Mâine, în cadrul unei reconstruiri generale a Europei, examinarea în fond a problemei europene implică, în concepţia Axei, reviziuri importante ale Statutului european.

Mai mult ca orice reconstrucţia Europei va trebui să fie însă o problemă de dreptate, căci nu se poate clădi o pace trainică pe temelii solide fără dreptate, în toate domeniile, în toate direcţiile, sub toate aspectele.

Dacă problema reconstrucţiei Europei este pusă pe terenul dreptăţii, poziţia României este destul de puternică spre a nu provoca nici alarme grăbite, nici temeri neîndreptăţite.

Dreptatea în politică nu este însă o noţiune abstractă şi absolută. In concurenţa aprigă dintre popoare, ea nu e acordată de plin drept celui care o cere. Dobândirea ei implică vigilenţă, prevedere, pregătire, acţiune. Ea trebue să fie o creaţiune continuă a acţiunii politice şi a puterii de voinţă a unui popor. Dreptatea se apără cu tenacitate şi se cucereşte cu bărbăţie.

I. L.

GERMANII ŞI REVIZIONISMUL MAGHIAR

(Urmare din pagina I-a)

„...Românii (din Transilvania) s'au unit cu România prin propria lor voinţă; iar în ce priveşte pe germani, ei s'au pronunţat în toate teritoriile ţării, prin manifestaţiile solemne ale organizaţiile lor naţionale şi politice competinte pentru alipirea cu România... Şi aceiaş germani, anul trecut şi spontan, au luat poziţie împotriva revizuirii tratatului dela Trianon în favoarea Ungariei. Pentru mai multă exactitate, contele Bethlen ar trebui să aducă la cunoştinţa auditorului din Londra aceste fapte de o importanţă covârşitoare...

Germanii din România nu vor să schimbe soarta lor cu aceea a conaţionalilor lor din Ungaria şi opinia publică din sud-estul Europei ştie prea bine aceasta".

Contele Bethlen a continuat însă campania sa bazată pe aceleaşi argumente lipsite de orice temei istoric şi etnic, fără să ţină seama de invitaţia la corectitudine, obiectivitate şi realitate, ce i-a adresat-o prin publicaţia din Berlin, d. Lutz Korodi.

Un alt scriitor german, care cunoaşte bine problema Transilvaniei, atât din punctul de vedere social, economic şi cultural, — d. Karl Hermann Theil, — într'un articol publicat în revista berlineză „Volk und Reich" (nr. 5 din Mai 1934), a combătut pretenţiile teritoriale ale Ungariei, împotriva României, pe care le consideră absolut nejustificate şi a respins teza contelui Bethlen privitoare la caracterul etnic pretins maghiar al ţinuturilor ce au aparţinut Ungariei şi s'au alipit de România.

In acelaş articol d. K. H. Theil a recunoscut, că în regiunea Satu Mare, numai după unirea Transilvaniei cu România, s'a pus capăt procesului de maghiarizare forţată a Şvabilor, — maghiarizare ce a fost încurajată şi organizată oficial de regimul ungar din trecut.

In ce priveşte revizuirea tratatului dela Trianon, d. Theil a scris:

„Din punctul de vedere al auto-determinării popoarelor nu se poate cere, ca pentru dragul unei populaţiuni maghiare de un milion şi jumătate cel mult, să separi trei milioane de Români din Transilvania spre a-i îngloba împotriva voinţei lor, într'un stat nou..."

„Populaţia şvabă şi saxonă — încheie articolul său d. Theil — nu doreşte să schimbe situaţia de azi, nici pentru o Transilvanie independentă, nici, mai cu seamă, pentru o Ungarie netolerantă şi şovină".

Acelaş scriitor german a publicat o carte despre România, la Berlin în 1938, în colecţia „Bücherei Länder und Völker", sub titlul: „Rumänien. Land im Werdem. Aufstieg eines Volkes". In cap. III al acestei cărţi, d. K. H. Theil constată că „Transilvania este adevăratul leagăn al românismului" şi în această ţară găsim „originea celor dintâi organizaţii politice româneşti".

Apoi, despre frontierele României scriitorul german scrie:

„DIN PUNCTUL DE VEDERE ETNIC, FRONTIERELE ROMANIEI NU SUNT AMENINŢATE".

Despre situaţia Şvabilor din Transilvania (Satu Mare) s'a mai ocupat şi dr. I. Straubiger în broşura „Die Schwaben in Sathmar", şi într'un articol publicat în revista germană „Der Ausland-Deutsche" (1937).

După ce descrie suferinţele ce le-au îndurat şvabii din jud. Satu Mare, sub regimul trecut maghiar, dr. Straubiger spune, că după unirea Transilvaniei cu România, a încetat procesul de maghiarizare şi graţie ordonanţelor şcolare ale ministrului instrucţiei publice (d. dr. C. Angelescu), s'a introdus instrucţia germană pretutindeni.

Cu prilejul desvelirii statuei marelui luptător naţionalist român, Vasile Lucaci, la Satu Mare, profesorul Carol Weiser, şvab, a pronunţat o cuvântare în care a spus, între altele, următoarele:

„Când marele Vasile Lucaci a sfărâmat lanţurile sclaviei ungare, noi, şvabii, l-am înţeles. Dar, noi ştim acum, că el a fost în acelaş timp martirul libertăţii poporului german în aceste regiuni.

„ŞI SE ŞTIE DE ASEMENEA, CA FRONTIERILE ROMANIEI DELA VEST SUNT, NU NUMAI BASTIOANELE EXISTENŢEI NAŢIUNII ŞI A LIBERTAŢII ROMANE, DAR, DEASEMENEA ACELEA ALE LIBERTAŢII NOASTRE ŞI A EXISTENŢEI NOASTRE, A ŞVABILOR DIN SATU MARE ŞI SALAJ.

Şvabii din aceste regiuni ale frontierei, uniţi în gânduri şi în sentimente cu toate aspiraţiile poporului românesc, nu vor face decât corp şi suflet pentru apărarea acestor frontiere şi vă dau asigurarea, că atunci când goarna va suna, sângele nostru se va vărsa pentru cauza dreaptă a Românilor..."

Iată atâtea mărturii germane, care întăresc drepturile noastre asupra Transilvaniei şi Banatului şi spulberă pretenţiile teritoriale ale Ungariei.

R. ŞEIŞANU

—x—

Şedinţa sfatului municipal al Partidului Naţiunii, la Ploeşti

Ploeşti, 12 Iulie

In sala de şedinţă a Camerei de Muncă din Ploeşti, s'a ţinut eri seară şedinţa sfatului municipal al organizaţiei Partidului Naţiunei.

Au participat d. Ing. Gheorghe Ballif, preşedintele girant al organizaţiei municipale al Partidului Naţiunii şi membrii sfatului.

S'a hotărît ca de acum înainte să funcţioneze numai două birouri de înscriere, din cauza numărului mare de cetăţeni înscrişi până în prezent.

ŞTIINŢA PENTRU TOŢI

COROPIŞNIŢA

de RAUL CĂLINESCU

Aici, în pământul acesta nisipos şi uşor de săpat, pe care se'ntinde azi o frumoasă grădină de zarzavat, nu creştea odinioară decât sărăcăcioase bălării, în care se ascundeau şerpii.

Noul proprietar, om harnic şi priceput, a schimbat cu totul faţa locului: a arat adânc, a desţelenit pământul, a făcut şanţuri de udat, a semănat şi a plivit iar astăzi se bucură de rodul muncii şi cheltuielilor sale. Pretutindeni se văd răzoare de ceapă, usturoi, dovlecei, castraveţi, pătlăgele roşii şi vinete; căpăţânile sunt mari şi vrejurile pline de roadă; pătrunjelul, mărarul şi leuşteanul cresc tufă; măghiranul, des şi el, răspândeşte în aer o mireasmă dulce, pipărată.

Toată grădina se răsfaţă încărcată, fragedă, verde şi surâzătoare sub strălucirea dimineţii de vară.

Numai pe un loc ceva mai înălţat, în mijlocul stratului verde fraged de salată, două lăptuci veştede îşi pleacă trist capul într'o parte, iar frunzele le atârnă mai în jos.

Grădinarul se apropie mâhnit ca să vadă mai bine pricina. Pe din afară nu se vede însă nimic. El îşi dă cu socoteala că poate în pământ se găseşte explicaţia şi trage uşor de o lăptucă veştedă; aceasta iese lesne din pământ fiindcă rădăcina îi era retezată aproape de faţa solului. Acum grădinarul ştie bine cine este făcătorul de rele, apucă cu mânie coada săpei, o aruncă supărat pe umăr şi pleacă mai departe.

*

In timpul acesta, pe sub stratul de salată circulă nestingherită, în galerii sucite, o gângănie ciudată, un fel de greer cu chip şi apucături de cârtiţă! Este coropişniţa, duşmanul grădinilor de zarzavat, care are dela greer antenele lungi şi fine — şi aripile tari ce atunci, când se freacă între ele produc un târâit aproape ca şi al greerilor — iar dela cârtiţă forma generală a capului şi mai ales a labelor dinainte, ca şi apucăturile de animal subpământean. Intr'adevăr, ca şi cârtiţa, ea trăieşte pe sub pământ. Pentru a putea săpa pământul şi a tăia rădăcinile care-i încurcă drumul, cârtiţa are labele dinainte sucite, schimbate în lopeţi; chiar şi ghiarele acestor labe sunt lăţite în formă de hârleţe! Labele dinainte ale coropişniţei sunt la fel: scurte, largi şi armate la mărgini cu nişte dinţături ce aduc aminte de ghiarele cârtiţei. Cu aceste două puternice unelte de scurmat, coropişniţa îşi sapă toate întunecoasele-i drumuri de sub pământ.

Un asemenea drum subpământean trecuse azi dimineaţă şi prin dreptul rădăcinilor a două lptuci din grădina de zarzavat; coropişniţa n'a stat mult la gânduri şi le-a retezat cu cea mai mare uşurinţă, trecând mai departe cu plugul labelor sale puternice, după ce gustase în treacăt din rădăcinile cele lăptoase. In drumul ei găsise şi un vierme alb şi grăsuliu de gândac ce i-se păru foarte gustos — în tot cazul mult mai gustos decât furnica cu pielea tare şi neagră, pe care o ronţăise ieri seară, când dăduse o raită pe-afară. Ciupise apoi puţin dintr'o rădăcină de mărar care nu fu tocmai pe placul gângăniei. De-

Coropişniţă într'o galerie subpământeană

altfel, drumul ei trecea pe lângă multe rădăcini fragede, pe care le destrăma, fără să vrea, sau le reteza cu foarfecele labelor sale ca să n'o deranjeze în mişcări ori pentru a se hrăni, căci astăzi avea o foame de lup.

Dar iată că un drum pleziş, mai vechiu, ducea drept spre faţa pământului. Coropişniţa ar fi poftit la o frunză fragedă dela lumină, ar fi dorit să ia nişte aer şi par'că ar fi avut chef să facă şi cunoştinţă cu vecinii! Când eşti un bărbăţel tânăr cum era el, e greu să rămâi mereu în negură, să te târăşti numai pe sub pământ şi să nu simţi nevoia, fie şi numai din când în când, de a mai evada, de a mai eşi din cotidian! Zis şi făcut. O luă deci încet şi prevăzător pe galeria plezişe şi curând fu la usa bordeiului său. O lumină orbitoare îi inundă deodată ochii cei mici, aşezaţi de-oparte şi alta a capului său butucănos de lăcuste. Simţiri ciudate îl copleşiră şi-l înfiorară. Ziua nu ieşise decât extrem de rar şi mai mult noaptea. O lume nouă şi aproape necunoscută se întindea largă în sus şi în lături din gura galeriei sale, în colori pe care nu le văzuse niciodată.

La început plin de sfială şi foarte prevăzător ca toate gongile din neamul greerului, berbantul ieşi tiptil din gaură şi se târî nesigur sub o tufă de leuştean. Ii era tare frică. La cel mai mic zgomot de paşi, la cea mai uşoară zguduire a solului, el se făcea una cu pământul sau o zbughea repede în gaura sa, de unde ieşea iarăşi cu sfială şi precauţie.

Dar pe măsură ce lumina zilei scădea şi se lăsa întunericul, bucuria vieţii creştea în pieptul său tânăr şi curajul îi umplea toată fiinţa.

Acum se duse drept la o căpăţână de lăptucă şi se ospătă, ca pentru a prinde putere, cu o frunză fragedă. Se căţără apoi greoi pe lăptucă şi de acolo îi veni chef să sburde puţin. Îşi întinse deci aripile grosolane şi zburătăci stângaciu prin aer, la mică înălţime, căzând repede la pământ, lângă lăptucă, sfârşit de oboseală. Se vedea bine că zborul nu era pentru el.

Prin aerul înserării trecea un zefir cald şi îmbălsămat cu miresme de rosmarin. Greerii târâlau de răsuna pământul. Atunci tinerelului nostru îi veni poftă să cânte şi el puţin şi începu îndată să-şi frece aripile una de alta. Cântecul său era un târâit aproape ca şi al greerilor, însă mai ascuţit, mai continuu şi parcă ceva mai dulce. Cânta de dor, ca şi greerii, pentru a-şi amăgi singurătatea şi pentru a-şi chema prietena. Aceasta nu se lăsa mult timp aşteptată şi apăru din senin lângă un fir de ciocoare. Indrăgostiţii se retraseră într'un loc ascuns, sub o frunză de varză, cu toate că negura cutropise toată nemărginirea nopţii. Apoi, după câteva clipe, femela îşi luă potecuţa înapoi şi se vârî în pământ, prin cea dintâi gaură. Zurbagiul continua să cânte la stele, din scripca-i de pergament, până ce flămânzi din nou.

Trecuse noaptea, se luminase de ziuă, dar prietenul nostru tot nu se săturase cum trebuie. Răsărise soarele şi chefliul tocmai se hotărise să se'ntoarcă acasă; poteca ducea pe lângă răzorul de lăptuci; prietenul nostru se opri puţin; avea intenţia să mai îmbu